

sigter, er en reel Toldforhøjelse med det Formaal at skaffe Statskassen flere Penge? Man beskytter ikke den danske Cigarindustri ved det, der her foretages. Herhjemme laves der jo visse Kvaliteter af Cigarer, som den mere bemidlede Del af Befolkningen bruger. Men man laver ogsaa billigere Cigarer, som den mindre bemidlede Del af Befolkningen bruger. Fremtidig vil det vel nok gaa saaledes, at der vil blive indført en Del billige Cigarer. De dyre Cigarer bliver nemlig ikke lavet i Tyskland eller andre Lande, fra hvilke der paaføres os Konkurrence. Det vil altsaa blive de billige, der indføres, og med den Toldforhøjelse, der foreslaas, vil Prisen i Virkeligheden komme op i nogenlunde samme Højde som Prisen paa de dyre Cigarer, som den mere bemidlede Befolkning ryger. Spørgsmaalet bliver da, om Arbejderne med de smaa Fortjenester har Raad til at ryge Cigarer til 25—30 Ø. Stykket. Det kan være, at en stor Del af Befolkningen, der nu ryger Cigarer, af Forholdene vil blive tvunget til at gaa over til at ryge Pibe og Shagtobak — man ser jo allerede nu en hel Del Mennesker ryge Pibe, og hvis dette Forslag bliver gennemført, tror jeg, at adskillig flere vil gøre det. Det vil altsaa ikke hjælpe Cigarmagerne, de vil ikke faa mere at bestille, hvis det former sig saaledes, Arbejdsløsheden vil blive lige saa stor og maaske større, saa allerede af den Grund kan jeg ikke forstaa, hvorfor man er gaaet bort fra Importreguleringen, som dog har vist, at den var i Stand til at skaffe Arbejde til en hel Del Mennesker indenfor Tobaksindustrien.

Ogsaa for Skotøjsindustrien har Importreguleringen virket nogenlunde tilfredsstillende, i hvert Fald er en Del af de Skotøjsarbejdere, som gik ledige, kommet i Arbejde. Den Usikkerhed, der har været, har i høj Grad vanskeliggjort Fabrikanternes Dispositioner. I Skotøjsindustrien maa der ligesom i Tobaksindustrien arbejdes til Lager; men for at kunne gøre det maa man nogenlunde vide, om de Priser, der gælder, kan holde, eller om der kommer en Tid, hvor de gældende Foranstaltninger bliver ophævet, og det hele falder sammen.

Der er fra De samvirkende Fagforbund og fra Arbejdsgiverne og Industriorganisationerne sket talrige Henvendelser om at bevare Importreguleringen for disse Industrier, men Regeringen har ikke taget Hensyn dertil. Den gaar nu over til dette For-

slag om Kriseværn eller Krisetold, vil jeg hellere kalde det, for det er i Virkeligheden en lille Reform paa Toldomraadet. Nu opstiller man visse Betingelser for Skotøjsindustrien og dens Arbejdere, for at de kan faa denne Lov. Man stiller den Fordring til Fabrikanterne, at de ikke maa udbetale Tantième eller anden Ydelse til deres Direktion eller Bestyrelse. Jeg ved ikke, om der i Lovene for Skotøjsaktieselskaberne findes Bestemmelser om, at Direktioner eller Bestyrelser kan faa udbetalt Tantième, men jeg vil bede den højtærede Indenrigsminister om at oplyse, om noget saadant forekommer, for ellers er der jo ingen Grund til at sætte denne Bestemmelse ind i Loven. Men Hensyn til den faste Løn til Direktioner og Bestyrelser er der ikke indsat nogen Bestemmelse i Lovforslaget. Jeg ved ikke, hvor stor Lønnen er, om den er 20 000 eller 25 000 eller 15 000 Kr. for Direktørerne og Bestyrelsesmedlemmerne, men det ved den højtærede Indenrigsminister maaske, og det kunde interessere mig at faa det at vide. Der staar imidlertid, som sagt, intet i Lovforslaget om, at disse Lønninger skal reduceres. Der er derimod stillet Krav om, at Arbejdernes Løn skal reduceres og deres Arbejdstid forlænges, men jeg har forgæves ledt efter en Bestemmelse, der tager Sigte paa, at Arbejdsgivernes Løn skal reduceres. Hvad Arbejderne angaar, siger Lovforslaget, at de for at faa Loven bevaret til 1. November skal gaa ind paa at reducere deres Lønninger eller forlænge deres Arbejdstid til det, den var før 1914, altsaa til $9\frac{1}{2}$ Time, eller de skal kombinere de to Ting, altsaa tage delvis Lønreduktion, delvis Forlængelse af Arbejdstiden. Jeg kan forsikre om, at noget-saadant vil man ikke faa Arbejderne til at gaa ind paa, og det har man vistnok heller ikke ventet. For Skotøjsindustriens Vedkommende har man ikke noget særligt at frygte fra de Lande, der har den høje Valuta, Amerika, England og andre Steder; det Land, man har noget at frygte af, er Tyskland, fordi Valutaen der er saa langt nede, at hvilken Toldforhøjelse man end gaar til, vil man være ude af Stand til at konkurrere med dette Land. Af de Oplysninger, der foreligger fra Skotøjsfabrikanterne, fremgaar det, at man kan faa et Par Støvler lavet i Tyskland for en Arbejds løn af 23 Ø., og andre Omkostninger, der kommer paa, beløber sig til 72 Ø., saaledes at den samlede tyske Udgift til Arbejds løn og Omkostninger er 95 Ø. pr. Par, hvorimod Arbejds lønnen her i Landet